

емфие въ кржгла златна доза. Тѣ благодариха съ кихавица: носовѣтъ свѣтнаха като факли срѣдъ лунната нощъ на лицата имъ.

Но за хелитѣ не остана време: вратата отъ огледалната зала се отвориша широко и отъ тамъ влѣзоха тѣзи, участъта на които бѣ избрана за сърдечно покровителство. Всѣка хеля тогава забрави за грѣховетѣ си, опитвайки да маркира безнадежна нѣжностъ: поклонитѣ се редуваха съ реверанситѣ автоматично, до свършване на пружината.

Херцогъ де Сентъ-Обри бѣ първиятъ. Жълтата му перука се кждрѣше умолително, брадата му бѣ причесана въвъ форма на сърце. Съ начервенитѣ си устни той едва имá време да пришепне: о, mon Dieu! — въ всичкитѣ джобове на яснозеления му костюмъ стояха розови билетчета: той бѣ перманентно влюбенъ. Съ слабъ жестъ на покорна меланхолия той поднесе почитанията си, хелята стана съ нѣколко пълнолуния по-млада и усмивката ѝ цвѣна като роза, чиито листа сж отнесени отъ вѣтъра на годинитѣ.

Ибрахимъ Хасанъ се закова като втори кандидатъ. Той носѣше чалма обшита съ сребро, говорѣше съ италиянски акцентъ, чорапитѣ му бѣха бледорозови, обути въ меки обуца отъ зелена кожа. Слѣзълъ отъ картината на Тиеполо, той едва мислѣше за добрия тонъ, тѣи като напълно съзнаваше преимуществата на изкуството. Неговата хеля се занимаваше съ антикварни колекции: тя постави вежливо върху носа си неизбѣжния лорнетъ и поз-